

Sygn. akt II Ca 20/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
----------------	--------------------

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2017 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa J. G. (1) , D. R. (1) , I. P. (1)

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódek

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb.

z dnia 22 listopada 2016 roku, sygn. akt I C 1919/16

oddala apelację.

Dariusz Mizera

Sygn. akt II Ca 20/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 22 listopada 2016r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim po rozpoznaniu sprawy z powództwa J. G. (1), D. R. (1) i I. P. (1) przeciwko K. K. o zapłatę oddalił powództwo.

Postawą rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego.

J. G. (1), D. R. (1) i I. P. (1) są współniczkami spółki cywilnej prowadzącej działalność oświatową pod nazwą (...) spółka cywilna (...) z siedzibą w P.

K. R. w dniu 30.06.2006r. złożyła do Dyrekcji (...) w P. podanie o przyjęcie do(...) na kierunek (...) na semestr pierwszy w roku szkolnym 2006/2007.

Podanie zostało przyjęte w sekretariacie, K. R. została wpisana do księgi uczniów we wrześniu 2006 r.

K. R. nie interesowała się losem podania, albowiem uznała, że skoro nie załączyła do niego niezbędnych załączników w postaci świadectwa ukończenia szkoły, życiorysu, fotografii oraz zaświadczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do kształcenia w określonym zawodzie, podanie nie zostało przyjęte. Nie korzystała z usług edukacyjnych (...) w P., nie chodziła na żadne zajęcia.

W dniu 20.01.2014r. (...) spółka cywilna (...) z siedzibą w P. wystosował do K. R. wezwanie do zapłaty kwoty 600 złotych tytułem wynagrodzenia z tytułu świadczenia przez (...) na rzecz K. R. usług edukacyjnych w roku szkolnym 2006/2007 wraz z odsetkami w kwocie 597 złotych.

Mając takie ustalenia Sąd zważył iż powództwo jest bezzasadne.

Powódki nie udowodniły, ażeby zawarły z pozwaną umowę o świadczenie usług edukacyjnych. Nie sposób uznać złożenia przez pozwaną podania o przyjęcie do szkoły i faktu wpisania jej do księgi uczniów jako zawarcie umowy w sposób dorozumiany, albowiem strony nie uzgodniły warunków tej umowy.

Umowa o świadczenie usług edukacyjnych jest podobna do umowy zlecenia. Zgodnie z istotą tej umowy, szkoła ma obowiązek przeprowadzić zajęcia edukacyjne z należytą starannością oraz zgodnie z programem nauki, a obowiązkiem ucznia (studenta, kursanta) jest zapłata stosownego wynagrodzenia (art. 734 § 1 kc w zw. z art. 735 § 1 kc w zw. z art. 750 kc. Z czynności faktycznych dokonanych przez strony (złożenie podania i wpisanie do księgi uczniów) nie wynika, do czego zobowiązały się powódki względem pozwanej, a do czego pozwana względem powódek (umowa zlecenia jest umową wzajemnie zobowiązującą), w szczególności strony nie uzgodniły wysokości wynagrodzenia i terminu jego płatności.

Powódki nie świadczyły ponadto na rzecz pozwanej żadnych usług, albowiem pozwana jedynie złożyła podanie o przyjęcie (nie uzupełniając jego braków) i nie uczestniczyła w żadnych zajęciach.

Z tych powodów Sąd oddalił powództwo.

Na marginesie Sąd stwierdził, iż w przypadku przyjęcia, iż umowa pomiędzy stronami została zawarta we wrześniu 2006r., to zgodnie z treścią art. 751 kc, roszczenia z tytułu tej umowy przedawniły się z upływem lat dwóch od jej zawarcia.

Apelacje od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł w imieniu powódek ich pełnomocnik zaskarżając wyrok w całości..

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów postępowania, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że:

1.1.podanie o przyjęcie do (...) nie stanowi umowy obejmującej uczęszczanie przez Pozwaną do (...) [dalej: umowa edukacyjna] zawartej pomiędzy Stronami;

1.2.Powód nie złożył Pozwanej oświadczenia woli o zawarciu umowy edukacyjnej z Pozwaną;

1.3.Strony nie zawarły umowy edukacyjnej, w tym również nie zawarły umowy edukacyjnej w formie ustnej;

- podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego, w tym umowy edukacyjnej powołanej w pozwie [podanie o przyjęcie do (...) oraz fragmentu (...) w P. powołanej w pozwie, prowadzi do wniosku, że Strony zawarły stosowną umowę edukacyjną, a Powód złożył stosowne oświadczenie woli o zawarciu umowy edukacyjnej;

2..art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że:

2.1.Pozwana nie była słuchaczem (...);

2.2.Pozwana nie uczęszczała do (...) w terminie wskazanym w pozwie;

- podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego, w tym umowy edukacyjnej powołanej w pozwie [podanie o przyjęcie do (...) oraz fragmentu (...) w P. powołanej w pozwie, prowadzi do wniosku, że Pozwana była słuchaczem (...) oraz uczęszczała na zajęcia;

3. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że:

3.1. Strony umówiły się na czesne stanowiące świadczenie okresowe w wysokości 100 zł za miesiąc nauki;

- podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego, w tym umowy edukacyjnej powołanej w pozwie [podanie o przyjęcie do (...) oraz Postanowienia Organu Prowadzącego w sprawie opłat czesnego w (...) powołane w pozwie, prowadzą do wniosku, że Strony umówiły się na czesne stanowiące świadczenie jednorazowe w wysokości wskazanej w pozwie, które zostało podzielone na raty w wysokości 100 zł [płatne miesięcznie];

4. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że:

4.1. (...) stanowią szkołę wyższą w myśl przepisów ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym;

- podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego, w tym zaświadczenia o wpisie do ewidencji szkół i placówek niepublicznych powołane w pozwie, prowadzą do wniosku, że (...) stanowią szkołę niepubliczną w myśl ustawy o systemie oświaty;

5. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wybiórczą ocenę materiału dowodowego dokonaną z naruszeniem zasad doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnego ustalenia przez Sąd I instancji, że:

5.1. Pozwana nie pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia pieniężnego w postaci obowiązku zapłaty czesnego;

- podczas gdy wszechstronna analiza materiału dowodowego, w tym umowy edukacyjnej powołanej w pozwie [podanie o przyjęcie do (...), Postanowienia Organu Prowadzącego w sprawie opłat czesnego w (...) powołane w pozwie, oraz fragmentu (...) w P. powołanej w pozwie, prowadzi do wniosku, że Pozwana nie uiściła należnego czesnego Powodowi;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 160a ust. 7 ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym poprzez jego błędne zastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie, że roszczenie Powoda o zapłatę czesnego przedawnia z upływem lat trzech, w konsekwencji uznanie, że Pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia;

2. art. 118 k.c. w zw. z art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie oświaty poprzez ich niezastosowanie i w konsekwencji błędne uznanie, że prowadzenie (...) stanowi działalność gospodarczą w myśl art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w konsekwencji uznanie, że doszło do przedawnienia roszczenia o zapłatę czesnego dochodzonego pozwem, podczas gdy zgodnie z art. 118 k.c. w zw. z art. 83a ust. 1 ustawy o systemie oświaty termin przedawnienia dla tego typu roszczeń wynosi 10 lat;

3. art. 481 § 1 k.c. poprzez błędne jego zastosowanie i w konsekwencji oddalenie powództwa w zakresie roszczenia o skapitalizowane odsetki ustawowe od świadczenia pieniężnego w postaci czesnego za okres od pierwszego dnia po ukończeniu przez Pozwaną nauki w ramach (...) do dnia złożenia pozwu oraz w zakresie roszczenia o odsetki ustawowe od świadczenia pieniężnego w postaci czesnego za okres od dnia następującego po dniu złożenia pozwu do dnia zapłaty;

Powołując się na powyższe zarzuty skarżące wniosły o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez;

1. zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda kwoty 1259,36 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia następującego po dniu złożenia pozwu do dnia zapłaty;

2. ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto wnosily o obciążenie Pozwanej na rzecz Powoda obowiązkiem zwrotu kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódek jest bezzasadna.

Skarżące za pośrednictwem swojego pełnomocnika w pierwszej kolejności zarzuciły sądowi naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez błędną i w ich ocenie wybiórczą ocenę materiału dowodowego co w efekcie miało doprowadzić do ustalenia, iż nie doszło do zawarcia umowy edukacyjnej, na mocy której pozwana miałaby się zobowiązać do uiszczenia czesnego w dochodzonej przez powódki wysokości.

Zasadniczą kwestią dla rozstrzygnięcia pozostaje zatem ustalenie czy strony łączyła umowa edukacyjna. Jak ustalił Sąd I instancji - czemu zresztą nie zaprzecza sama pozwana - pozwana złożyła podanie o przyjęcie do szkoły, nie uzupełniła jednak jego braków, nie złożyła innych wymaganych dokumentów jak chociażby świadectwo lekarskie o braku przeciwwskazań do nauki w zawodzie kosmetyczki. Okoliczność tą zdaje się bagatelizować strona powodowa, a ma to istotne znaczenie zwłaszcza w kontekście braku udowodnienia przez stronę powodową, iż pomimo braków w podaniu oferta skierowana do strony powodowej została przyjęta.

Traktując zatem złożone przez pozwaną podanie jako swoistą ofertę skierowaną do powódek to podkreślić należy, iż zgodnie z art. 66 § 2 k.c. jeżeli oferent nie oznaczył w ofercie terminu, w ciągu którego oczekiwać będzie odpowiedzi, oferta złożona w obecności drugiej strony albo za pomocą środka bezpośredniego porozumiewania się na odległość przestaje wiązać, gdy nie zostanie przyjęta niezwłocznie; złożona w inny sposób przestaje wiązać z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez nieuzasadnionego opóźnienia.

Mając zatem na uwadze, iż oferta nie została złożona bezpośrednio powodom to przestaje ona wiązać „z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez nieuzasadnionego opóźnienia”.

Skoro zatem strona powodowa twierdzi, że doszło do zawarcia umowy to winna wykazać, iż złożyła pozwanej oświadczenie woli o przyjęciu oferty. W toku procesu tego nie wykazano, a z pewnością takiego oświadczenia o przyjęciu oferty nie stanowi jednostronne wpisanie nazwiska pozwanej do księgi uczniów.

Pozwana jak twierdzi nie otrzymała od strony powodowej żadnej informacji potwierdzającej, że jej podanie zostało przyjęte i nie miała wiedzy, że została wpisana do księgi uczniów.

W takiej sytuacji można zasadnie przyjąć za Sądem Rejonowym, iż nie doszło do zawarcia umowy edukacyjnej między stronami.

Mają rację skarżące twierdząc, iż do zawarcia umowy edukacyjnej nie jest wymagana żadna szczególna forma ani też forma pisemna pod rygorem nieważności. Wymagane jest jednak złożenie zgodnego oświadczenia woli przy czym wobec braku oświadczenia woli strony powodowej o przyjęciu podania i zawiadomienia o tym fakcie pozwanej nie można mówić o zawarciu umowy.

Pozwana słusznie podkreśla, iż skoro nie otrzymała od powódek informacji o przyjęciu do szkoły mając przy tym świadomość, iż nie uzupełniła niezbędnych dokumentów to nie doszło do skutecznego zawarcia umowy edukacyjnej, która mogłaby rodzić skutki w zakresie obowiązku zapłaty czesnego.

W takiej sytuacji rozważenie pozostałych zarzutów apelacyjnych naruszenia prawa materialnego stało się bezprzedmiotowe wobec ustalenia, iż strony nie łączyła umowa edukacyjna będąca podstawą do domagania się zapłaty czesnego.

Dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono j.w.